

Dosarul nr. 2rac-358/18

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Centru (S. Stratan)

Instanța de apel - Curtea de Apel Chișinău (I. Cimpoi, A. Danilov, I. Secrieru)

Î N C H E I E R E

19 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni împotriva Biroului Național al Asiguratorilor de Autovehicule privind constatarea ilegalității refuzului, încasarea prejudiciului material și venitului ratat,

împotriva deciziei din 27 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni și menținută hotărârea din 26 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 24 noiembrie 2014, Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Național al Asiguratorilor de Autovehicule prin care a solicitat obligarea pârâtului de a elibera reclamantei, în termen maxim de 5 zile, formularele certificatului de asigurare "Carte Verde", iar în cazul neexecutării acestei obligații, să autorizeze reclamanta să tipărească de sine stătător formularele certificatului de asigurare "Carte Verde".

La 24 aprilie 2015, reclamanta a depus cerere privind modificarea obiectului acțiunii solicitând constatarea ilegalității refuzului Biroului Național al Asiguratorilor de Autovehicule, expus în scrisoarea nr. 01-2387/14 din 7 octombrie 2014, prin care s-a refuzat eliberarea formularelor certificatelor de asigurare "Carte Verde".

La 19 iulie 2016, a depus o altă cerere de concretizare a pretențiilor prin care a solicitat constatarea ilegalității refuzului Biroului Național al Asiguratorilor de Autovehicule, expus în scrisoarea nr. 01-2387/14 din 7 octombrie 2014, prin care s-a refuzat eliberarea formularelor certificatelor de asigurare "Carte Verde", încasarea din contul Biroului Național al Asiguratorilor de Autovehicule a sumei de 48 920,82 lei cu titlu de prejudiciu material, 650 000 de lei cu titlu de venit ratat și încasarea

cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că la 30 noiembrie 2012, prin Hotărârea Adunării Generale Extraordinare a membrilor cu drepturi depline al Biroului Național al Asiguratorilor de Autovehicule, Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni a fost sancționată cu suspendarea temporară a calității de membru cu drepturi depline și dreptul de emitere a certificatelor de asigurare „Carte Verde” începând cu 10 decembrie 2012 pentru o perioadă de 6 luni.

Ulterior, prin Hotărârea Adunării generale ordinare a membrilor Biroului Național al Asiguratorilor de Autovehicule din 04 februarie 2013-06 februarie 2013, Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni a fost exclusă din componența membrilor cu drepturi depline.

Prin actele de predare-primire din 18 aprilie 2013, 19 aprilie 2013, 25 aprilie 2013, 22 mai 2013 și 05 iunie 2013, Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni a transmis Biroului Național al Asiguratorilor de Autovehicule formularele pentru asigurarea externă „Carte Verde”.

La 05 septembrie 2014, prin Hotărârea nr. 44/8 Comisiei Naționale a Pieții Financiare s-a reperfectat licența Societății de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni cu includerea în anexa la licență, inclusiv a dreptului practicării asigurării obligatorii civile auto externă.

În temeiul art. 31 alin. (2¹) al Legii nr. 414 din 22 decembrie 2006, prin cererile din 19 septembrie 2014 și 25 septembrie 2014 Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni a solicitat Biroului Național al Asiguratorilor de Autovehicule eliberarea formularelor certificatului de asigurare „Carte Verde” pe care ultima le are în posesie conform Actelor de predare-primire menționate mai sus, cât și tipărirea, eliberarea altor formulare ale certificatului de asigurare „Carte Verde”.

Prin scrisoarea nr. 01-2398/14 din 07 octombrie 2014, Biroului Național al Asiguratorilor de Autovehicule a refuzat eliberarea formularelor certificatului de asigurare „Carte Verde” condiționând eliberarea acestora de achitarea totală a garanției bancare externe și contribuția specială în Fondul de Compensare.

Reclamantul a relatat că la 28 noiembrie 2014, a fost publicată Hotărârea Guvernului nr. 968 din 17 noiembrie 2014 prin care s-au operat modificări la anexa nr.2 la Hotărârea Guvernului nr. 294 din 17 martie 1998. Potrivit acestor modificări, în cazul în care Biroul Național al Asiguratorilor de Autovehicule nu a eliberat, în termen de 30 de zile, asigurătorului licențiat pentru asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto externă formularele certificatului de asigurare "Carte Verde" conform comenzii, ultimul este îndreptățit să încheie cu întreprinderea de Stat Editura de Imprimare "Statistica" contract de tipărire și eliberare a cantității de formulare cu regim special Certificat de asigurare "Carte Verde", indicată în comandă.

În temeiul acestor modificări operate la actele normative, la 31 decembrie 2014, Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni a primit de la întreprinderea de Stat Editura de Imprimare "Statistica" formulare de certificate de asigurare „Carte Verde”.

Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni a specificat că în perioada 07 octombrie 2014-31 decembrie 2014 a suportat pierderi

prin nerealizarea polițelor de asigurare „Carte Verde” din motivul refuzului Biroului Național al Asiguratorilor de Autovehicule de a restitui formularele certificatelor de asigurare, transmise în total 22 003 de formulare.

Astfel, consideră că este în drept să solicite contravaloarea acestora, în cuantum de 48 920,82 lei.

Reclamantul consideră că prejudiciul suportat de către Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni ce rezultă din imposibilitatea practicării asigurării obligatorii de răspundere civilă auto externă pentru perioada 07 octombrie 2014 – 31 decembrie 2014, constituie suma de 650 000 de lei.

Prin hotărârea din 26 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru cererea de chemare în judecată depusă de Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni, s-a respins ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța a constatat că scrisoarea nr.01-2387/14 din 7 octombrie 2014 prin care s-a refuzat eliberarea formularelor certificatelor de asigurare „Carte Verde” a fost emisă ca urmare a examinării scrisorilor expediate de către reclamantă în adresa Biroului Național al Asiguratorilor Auto.

Prin răspunsul Biroului Național al Asiguratorilor Auto, pârâtul și-a menținut disponibilitatea de a soluționa demersurile reclamantei, doar după obținerea dovezii onorării de către aceasta a obligațiilor financiare de membru în fondurilor de gestionate de Biroul Național al Asiguratorilor Auto.

Prima instanță a reținut că transmiterea certificatelor „Carte Verde” către Biroul Național al Asiguratorilor de Autovehicule a avut drept temei prevederile pct. 5.1 din Regulamentul aprobat prin decizia Consiliului de Administrare al Biroului Național al Asiguratorilor Auto din 1 noiembrie 2013 și anume, retragerea licenței pe care o deținea la etapa faptelor Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni.

Totodată, a constatat că nici Regulamentul menționat supra și nici actele normative din domeniul asigurării, nu pun în sarcina Biroului Național al Asiguratorilor Auto obligația, ca atunci când în viitor asiguratorul își redobândește dreptul de a practica asigurarea civilă obligatorie auto externă, să întoarcă formulare respective.

Cu referire la pretenția privind încasarea prejudiciului material instanța a constatat că retragerea licenței reprezintă o sancțiune care duce automat la obligația asiguratorului de a restitui formularele respective, fără drept de compensare a contravalorii acestora.

Cu referire la pretenția privind încasarea venitului ratat instanța a constatat imposibilitatea nepracticării asigurării obligatorii de răspundere civilă externă, nu este în legătură cauzală directă cu nerestituirea formularelor de către Biroul Național al Asiguratorilor Auto.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 05 iunie 2017, Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni a declarat apel împotriva hotărârii din 26 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, solicitând casarea hotărârii menționate și admiterea cererii de chemare în judecată.

Prin decizia din 27 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni și menținută hotărârea din 26 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul

Centru.

La 03 iulie 2018, Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni a declarat recurs împotriva deciziei din 27 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 26 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor menționate supra și emiterea unei noi hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată.

Ca temei de drept recurentul a indicat prevederile art. 432 alin.2) lit. c) Cod de procedură civilă care statuează că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească a interpretat în mod eronat legea.

În motivare a indicat că la examinarea cauzei în fond atât instanța de apel cât și instanța de fond au evitat să se expună asupra preteției privind constatarea ilegalității refuzului Biroului Național al Asiguratorilor de Autovehicule, și astfel, au încălcat prevederile art. 238 alin.(2), 240 alin. (3) și 241 alin.(5) din Codul de procedură civilă.

Recurentul invocă că instanța de apel urma să înlăture lacunele primei instanțe și să se expună asupra preteției privind constatarea ilegalității refuzului Biroului Național al Asiguratorilor de Autovehicule, precum și asupra tuturor probelor administrate în susținerea acțiunii.

Totodată, la examinarea apelului instanța de apel, nu s-a expus și nu a dat nici o apreciere înscrisurilor prezentate de Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni.

Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni susține că prin prisma prevederilor art. 512 din Codul civil, este în drept de a solicita contravaloarea blanchetelor aflate în posesia Biroului Național al Asiguratorilor de Autovehicule, deoarece la caz Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni are calitate de creditor, iar Biroul Național al Asiguratorilor de Autovehicule calitate de debitor.

La emiterea deciziei instanța de apel nu a ținut cont de prevederile art. 390 din Codul de procedură civilă, în conținutul ei nu sunt argumente referitoare la respingerea probelor, ci doar conține expuneri precum că instanța de fond corect a reținut toate circumstanțele de fapt și de drept.

În opinia recurentului, instanța de apel nu s-a expus asupra argumnelor invocate de Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni în susținerea poziției sale și nici asupra practicii judiciare existentă în materie.

La 17 august 2018, Biroul Național al Asiguratorilor de Autovehicule a depus referință la cererea de recurs. A menționat că argumentele recursului Societății de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, deoarece nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept de către instanța de apel. A pledat pentru inadmisibilitatea recursului.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 27 februarie 2018.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Recurentul a indicat că decizia motivată, a recepționat-o la 03 mai 2018, fapt

confirmat prin copia plicului poștal (f.d.15 Vol. II)

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost declarată la 03 iulie 2018, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de

admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea de Asigurări Reasigurări „Moldcargo” Societate pe Acțiuni.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Dumitru Mardari